

Передплата

на «РУСЛАНА» вносить:

в Австрії:

на цілий рік . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року 2:50 зр. (5 кор.)
на місяць . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . 8 рублів
або 16 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудні.
Редакція, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника (Ліндого ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовського в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Рекламациі неопечатані вільні від порта. — Оголошення звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Руслані» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесення по 15 кр. від стрічки.

Нові групування.

Віденський дописувач до «Pester Lloyd» потверджує наші інформації щодо діяльності правительства в напрямі примирення Чехів з Німцями. «Спокій, який панує на око ва Herrengasse, — каже дописувач — лише удалий. Др. Кербер трудить ся заєдно над упорядкованєм внутрішніх відносин. Він переговорює зі сторонами, домагаючись від них а ргіогі одобрення сего, що наміряє адіяти». Вість сю треба прийняти лише з вдоволенем.

Симчасом і сторонництва парламентарні не дармують, а глядять за союзниками до осінньої кампанії. «Нова правниця» звязалась давно і поставила свою програму: практичне переведенє національної рівноправности у всіх коронних краях. Католицкі людовці, відскочивши від правниці, не нашли приюту посеред лівниці, наполохали ся зізолювання і — о скілько доносять «Pilseneckі Novine» намірили сполучити ся тійснійше з антисемітами під назвою: «австрійський центр». Нова ся група числила би над 60 членів, а задачию єї мало би бути модернованє аспірацій німецьких націоналів і чеських радикалів. Формация третої групи находить ся доперва в зароді. Єї становили би італіянські послы, що доси в віденському парламенті шли особняком після коронних країв і заховували ся досить неутрально супроти парламентарних пригод. Італіянські послы мали би на будуче становити одну цілість (з 18 послів) і точнійше означити свою програму. Італіянців зелектризовало домаганє Німців о заведенє державної німецької мови і ся обставина, що тирольський сойм не хоче допустити до автономії Триденту. На чолі нової організації станув пос. Ріккабона

супроти дотеперішного вождя італіянських послів, д-ра Мальфатіого. Ріккабона заявив недавно на зборах в Триденті, що Італіянці мусять вийти з дотеперішної своєї неутральности і сполучити ся з сторонництвами, що в виду німецької зеленосвятної програми і централістично-германізаційної системи ствять на становищі національної рівноправности. Ріккабона хоче поборювати германізаційний бюрократизм і зрвати рпнучо з політикою Мальфатіого, що стояв ближше до німецької лівниці. «Ми визнаємо — сказав він в Триденті — німецьку культуру, але не допустимо до якого-то упривілегованого становища Німців в Австрії».

Здає ся, що з часом виринуть на верх ще і другі парламентарні групи, позаяк і солідарність лівниці дуже захитана. Там рада би німецька шляхта з Грабмайром і Бернрайтером на чолі висвободити ся знід тероризму Шенерера і деяких стирийських та корутанських націоналів, що дуже близько станули до Шенерера. Мабуть Volkstag в Хебі, заповіджений Шенерером на 15. липня, довершить розлад посеред лівниці.

Що з собою зроблять Поляки та Румуни? — се вже їх діло. З дивникарського обовязку нотуємо лише, що пос. Странський на недавних зборах в Берні висказав бажанє, щоби Поляки назад вернули до розбитої правниці, тим більше, що Чехи взагалі по поладнаню своєї справи радо побачили би Поляків побіч себе в давній правниці, розуміє ся тепер вже без католицьких людовців, що сполучились би з антисемітами.

Впрочім, покаже час, що треба буде зробити, щоби було лучше, ніж було до тепер.

Війна на Сході.

Китайці зачали війну по китайски. Без плану, без приготованя, без ініціативи міродатних кругів поспільство зачало нападати на християнські оселі, а правительство з правдиво китайским заслїпенєм перехилило ся на сторону розюшеної юрби. Вийшла з сего цілковита анархія. Кореспондент Times-а з Шангаю доносить після інформацій віцекороля Нанкіну, Лігунгчанга, що віцекороль одержав телеграму з Пекіну, датовану під днем 20. червня, яка доказує, що в Пекіні панує справжня анархія. Ся телеграма доносить, що престол має великі труднощі з античужинецьким рухом та просить віцекороля, щоби чинив, що уважає спасенним для удержаня своєї провінції і уратованя Пекіну. Тимчасом поголоски потверджують вість, що цїсарєва і цїсар вже покинули Пекін, та удали ся на Захід в глибину краю. Князь Туан, що станув на чолі армії після кружачих поголосок, мав здетронїзувати цїсарєву і цїсаря та сам зайняти престол і оголосити свого сина наслідником. Небавом після сего Лігунгчанг одержав знов письмо з Пекіну, датоване під днем 24. червня, від начальнича цїсарських війск Юнгаю, який завзиває єго, щоби уважав всі едикти, одержані по 20. червня неважними. З сего догадують ся, що в Пекіні справді збула ся палатна революція.

Та не лише в Пекіні існує таке замшанє. Тунгфузіянг, начальник магомеданських війск, стоячих на жолді хінським, розпочав зовсім независиму акцію для захопленя власти в свої руки і виступає ворожо против кн. Туана, що вже вибрав для себе навіть нову столицю в городі Шансі. Другі мандарини пішли тою самою дорогою і кождий з них, що мав трохи війска під своїм розказом, виступає тепер як удільний князь і перевертає всю до гори корінем.

Так стоять річи між Китайцями, а тимчасом Европа приступає до рпнучої розправи з ними. Причину до сего подало убійство німецького посла в Пекіні, Кателера. Він був довгі літа

9 І. ГУЦКОВ. УРИЄЛЬ АКОСТА.

трагедія в 5. актах.

Переклав з німецького Лев Лопатинський.

(Далі).

УРИЄЛЬ.

Чим ми були для себе на левадах,
Записано горячими сльозами.
Однак так не повинно бути; жар
Сліпої пристрасти нам не годить ся.
Коли би ми квижками не завялись
Були, та не про зорі і вселенну, —
Про те, що нас дотичить, розмавляли,
Буть може, що горяча нетерплячка
Давлених говів бунт би підняла.
Однак нехай сам Бог мене хоронять,
Щоб я не видержавши болю страти,
Завів Юдиту на розстайну стежку
І сказав жестоко: Мусиш вибирати,
Чи стать могою, чи самій вмирати.
На мені вмить вже прокляте церкви,
Що проженє мене у безвісти.
Проклятого не мож любить безкарно!
Хотай для мене честю той проклін,
Най крім мене нікого не постигне.

ЮДИТА.

Акоста, чи народ найшляхотнійших,
Найліпших мінби виключити з роду?

УРИЄЛЬ.

Та прецінь станєсь так! В останній раз
Юдито,

(бере за руку).

Прощай!

(Увидівши Йохай).

Бен Йохай тут?

І гостий повно? Чи се ваше діло?
Що робиш, дівчино, не честь мені,
А упокорєнє завдасть товпа!

Пятий вихід.

Йохай убраний святочно придивляєсь від хвилі на терасі; Попередні, потім Де Сільва, гості, Манассе.

ЙОХАЙ.

Здаєсь, пращаєтьєсь на вічний час,
Бо всюди вас я бачу на пращаню!
Я певний був, що ви вже в Гейдельберзі
Вчите там птахів мислити, Акоста.

ЮДИТА.

На те ще час. Бо тут ще в Амстердамі
Потрібний розум вистровним павам.
(Веде під руку опираючого ся Уриєля до кімнати).

ЙОХАЙ

(сам).

В останний раз мене ти обидила.
Яка солодка месть, що доля нам
Без труда підготувить. — Повела
Проклятого шалєна!

МАНАССЕ

(на терасі).

Непростима

Зухвалість!

СІЛЬВА.

Терпеливо!

МАНАССЕ.

Зробила се,

Що я так строго наказав!

СІЛЬВА.

Міркуйтесь,

Він гостем в вашім домі, шваг্রে. Ще
Не засудив єго найвисший суд.

МАНАССЕ.

Товарискі звичай виключають
Вже на підставі обжалованя,
Не треба їм аж вироку суді.

(Іде до кімнати).

товмачем при амбасаді в Пекіні і доперва рік тому став амбасадором. Літ 47, був він чоловіком великої відваги і знатоком китайських відносин. В критичнім дні він вибрав ся верхом до Чунліямену. Та по дорозі напала его товпа, стягнула з коня і побила смертельно. Відтак підняло будинки німецької і шістьох інших амбасад. Всі послы сховали ся до англійської амбасад і там боронять ся перед нападами товпи. Чи ще до тепер змогли удержати ся — не знати.

Німеччина жадає належного доситьчнення за сей нечуваний злочин, що нарушає найсвятіші, міжнародні права. Всі другі держави будуть примушені іти рука в руку з Німеччиною та вислати більш відділь війск до Китаю. Заносить ся на велику війну, якої вислідок для Китаю не може стати корисним. Консулярний корпус в Тієнціні виступив з дуже рішучим предложеном, пропонуючи правительству за єдиний спосіб для уратованя чужосторонців в Пекіні, щоби всі держави загрозили китайському правительству і мандаринам, з якими можлива комунікація, що коли они не запевнять безпеченства zagrożеним Европейцям, то війська держав збурять гроби предків цїсарської родини в Пекіні. Чи пієтизм Китайців перемаже їх тежерішній фанатизм, се дуже непевне, але така грозьба з европейської сторони є на всякий спосіб остаточностию, після якої не можна числити на жадну лагідність.

Деякі кореспонденти з Китаю уважають можливою річию, що китайська цїсарева внесе урядово просьбу до Петербурга о поміч против ворохобників. Она мусїла вже прийти до переконаня, що вигнане чужинців є неможливе. — До «Berliner Tagblatt-y» доносять деякі подробиці про воєнні приготовленя в Росії. Міністер війни мав за дозволом царя зарядити мобілізацію війск амурского округа. Змобілізовані війська складають ся з 44.000 піхоти, 16.000 кінноти і 2.600 артилерії з 220 арматами. Кіннота буде збільшена ще 6 до 8 тисячами козаків. Разом з війском, котре стоїть в Китаю і Манджурії змобілізовано 90.000 людей, що доказує, що Росія хоче обняти в Китаю провідну роль.

Д о п и с ь

З Косівського.

(Про канонїчну візитацію станіславського Владика, а черновецького Владика в путилівській деканатї).

В косівськїм деканатї звидів станіславський Владика 14 парохій. Візитація Владика рївнялась триумфальному походу. Нарід витав свого Владика так любезно, що годї се на письмі докладно передати. Не як звичайно в подібних случаях, пишню прибрані бандері гуцульські, не брами триумфальні та вистріли мездїрові або динамітові, не ті чаруючі стріи гуцульські давали блеску тому походу Владика, але якийсь незвичайно поважний, а при тим дитинячо сердечний настрій дїєцезан красив сей похід.

ЙОХАЙ

(до Сїльви).

Мене аж дїв бере; чи ви змінили свій суд?

СІЛЬВА.

Чи має хто найменше право випереджати вирок суду?

ЙОХАЙ.

Що?

Так каже Сїльва, що сам викляв книгу?

СІЛЬВА.

Чи я на майдані міскім прилюдно се голосив, що викляв?

ЙОХАЙ.

Сїльва, знаєм

Усі, що рада осуд ваш дістала, а він звучить, що: «автор не є жидом!»

СІЛЬВА.

Чи се вже засуд? Не розуміють сего...

ЙОХАЙ.

Що стоїте за ним, се розумієм!

(Далї буде).

В кожній парохії Владика мав молебень і благословленє найсвятїшими дарами, та найменше цїлогоднню науку до народа. Наслїдки такої науки були, що гуцули слїдуемого дня від досвіта (у гуцулів задля віддаленя від церкви се річ незвичайна) облягали сповідальницї. Пересїчно на кожду парохію можна подати число висповідавших ся на 600. — В кожній парохії, кромї архієрейської Служби, правилось найменше 2 Служби Божї, тож з малими виїмками мїг кожний сповїдавший ся причацатись. — В кожній парохії катехизував наперед місцевий душпастир, а потому Владика в властивий єму поучаючий спосіб. — В кожній парохії з виїмкою одної, де призначений проповідник не прибув, держав проповідь по Євангелїю один з кондеканальних, а другу проповідь по Службі Божї сам золотоустий Владика. При проповідях треба було Владика просити, щоби перестав по години, півтора, або більше говорити, бо інакше готовий був говорити аж до цїлковитого обезсиленя. Коли вже сама поява Владика та сьвятобливїсть его особи чарувала нарід, то проповідї его приковували нарід так, що позабув на свої «житейскїя» і цїлими днями був би слухав его науки. Пишучий се бачив п'ятьох коршмарів-жидів, котрі в дни 16/6 вислухали одну владичу науку, — в дни 17/6 двї науки, а в дни 18/6 одну науку, не зі звичайної цікавостї, а потягненї силою его вимови. Бачив я одну стареньку гуцулку, котра задля слуханя проповідей владичих, немїчними своїми ногами зробила 8 миль дороги, а коли я спитав єю гуцулку про причину, чому она так далеку дорогу робила, она відповіла: «бо сьветив би сї (так величають гуцули сьвященника або Владика, коли їх полюбять дуже) научник (проповідник-Владика), так говорить науку, що пішла бих за ним потьє (поки) сьвіта». — Коли би станіславський Владика не був так смирним, то мїг собі за Цезаром повторити: *veni, vidi, vici*, бо, в котру лише парохію прийшов, там сейчас зорїєнтувавсь, а по его науці пороки тої парохії щезали як снїг перед сонцем. Чомуж се приписати? Найперше силї слова Божого, дальше золотоустий вимовї та переконуючому розумованю Владика — а вкінці, бо Владика говорив, гейби між гуцулами зріє і гуцули з зачудованєм питались пишучого: «де він, сьветив би сї, так справно вїсчївєи по нашому говорити? Ото головка! Дай Боже, щоби ще на висшю столичку сїв!» Се кацапам-сьвященникам не малий цьвях у тіме». Доси несміло домагались гуцули від декотрих своїх душпастирів, щоби «научали нас научники Божї» (проповідали проповідники) «по Божому» (в народній мові), а тепер уже такої сьмїдо жадають, щоби полишили такі: «аще, глаголеть — речеть, созданое, утварь і т. и.» слова — затемнюючі хотьби може і придатну науку.

Не безпідставно надїв ся Ваш дописуватель, що Владика переконає ся, що підношуванї жалї по часописях про порядки в Косівщинї не схопленї з воздуха, а правдивї. Власними очима бачив Владика, як жидова розвельможила ся по деяких парохїях (Владика не бачив ще «Жабя»; там его золоте серце закровавить ся, побачивши гуцулів, випертих жидовою у верхи і позбавлених 64 полонин), зробив певне поміченя, з яких се причин, чув від щирих до гуцула людей про роботу над запропащенем земного і вічного добра гуцулів, а впрочім і нарід по деяких місцевостях мусїв пожалїтись, що не поводять ся з ним, як повинні. Пізнав певне Владика, хто любить гуцулови словами, а хто ділами помагати, тоже ми надїєм ся сильво, що Владика скаже своє слово, щоби робота над ухиленем кривд гуцульських пішла — хоть від тепер — в приспїшенїм темні.

Рівночасно обїздив по другім боцї Черемоша православні парохії православний Владика з Чернівців. Православні парохії на Буковинї, положенї майже *vis-a-vis* парохїям руско-католицьких на галицькій сторонї, тож православний Владика подбав так, щоби бути рівночасно з Владикою станіславським в православних парохїях. Так пр., коли Владика станіславський був в Довгополи галицькїм, то Владика православний був того самого дня в Довгополи буковиньськїм; однакж нарід се зпїзнав і огірчив ся тим дуже. В справах віри не любить нарід руский демонстрації против своїх братів уніятів. Многі православні на перекїр підують

чим остенативно перейшли на галицькїй бік, щоби послухати «відправи, бо ми стїлько лише за віру знаєм і чуєм, що від уніятцких панотцїв». — Православний Владика похїбив, що не зарядив в кожній парохії слуханє сповідї і відправу богослуженя. Православні гуцули жалїлись, що була лише Служба Божя в Довгополи буковиньськїм, в Духтинцї і в Путилові-Стронцї, але нїгде не сповїдали, а ми деякі і по 20 років не сповїданї. «У вас — казано — аби пасхалью сповідь мати, треба за 2 зр. Службу наймити, а коли би при тим і другї хотїли би ся сповїсти, то мусьть молитви за покуту на поївськїй оборї говорити і там, не кажучи до вас, на товаришак поклонї бити, бо нї сповїдав у себе в хатї, а не так як ви, в церкві». Розумїє ся, що се не дотичить всїх православних панотцїв. З сего виходить, що поїздка православного Владика була чистою демонстрацією — без щиростї, бо коли станіславський Владика не оспустив сповідальницї доти, доки всі до одного не висповідались, то на Буковинї не сповїдав ся нїхто. Православного Владика можна би ще уневичївити яко чоловіка старшого, але нїяк не можна усправедливити православне духовенство. Тож тепер «рукави закотити» та взятись до роботи руско-католицькому духовенству на Буковинї, як і в сумежних повітах Галичини, щоби руский нарід на Буковинї не теряв земне і вічне добро! Православна консисторія сама нам помагав. Насилає попів румунїзаторів, від котрих нарід відвертаєсь, глядїть на їх здирства поблажливо, а коли схопить ся нїби до якоїсь роботи, то хїба на перекїр «унїятам», а не зі щиростї до народа та з любови до церкви.

Німецька політика Росії.

«Московскї Вѣдомостї» затрївожились фактом, що прускї Нїмцї систематично закупувають земельні простори в полудневїй Росії. Доси — кажуть «Моск. Вѣд.» — знали ми, що в губерніях: Катеринославській, Херсонській, Бесарабській та Тавридській набули Нїмцї на свою власність і мїлїон десятин землі. Тепер довідуюмо ся, що в послїдних літах посїли они в згаданих губерніях вже 3-5 мїлїонів десятин землі. Наші лятїфундїя переходять з рук рускої шляхти в руки нїмецькї. В 1893 році ремонструвала руска шляхта в письмі до міністра внутрїшних справ проти сего форитованя нїмецького елемента, але даром. А що буде з нашими людьми на сих просторах? Чи мають они стати невольниками, або виселитись в Сибїр? До сего плачу «Моск. Вѣдомостий» додамо, що нїмецька інвазія простерла ся в Росії вже давно по цїлій конгресовїй Польщі, а то вадовж зелїзних шляхів, що ведуть від прускої границї на схід для стратегїчних цїлей в евентуальній війнї між Германїєю а Росїєю. Прусакї кинулись на Польщу мов сарана і захопили там в свої руки майже весь фабричний промисл, іменно в Лоди і Варшаві. А внутрїшня політика Росії чи не на скрїзь нїмецька? Таж національного централїзму навчили Росїю Нїмцї і то на те, щоби всюди викликати народне невдоволенє у народів, що остають ся під царским скиптром. В евентуальній війнї з Росїєю відограла би відтак Нїмцї роль освободителїв Славян з ярма централїзму московского. Намїри Нїмцїв яснї всїм, хто має очї і умїє ними дївитись. А штунда на Українї-Русї? Таж се робота нїмецьких кольонїстів, щоби викликати релїгїйний роздор. Пропаганду штунди приписано в своїм часї просто Бісмаркови. А жиди на полудневїй Росії? Се піонїри нїмецькостї, котрі тепер матерїально руйнують Русь, а відтак поможуть Нїмцям довершити їх *Draug nach Osten*. Росія давить «своїх» в користь Нїмоти, бо внутрїшню політику ведуть всякі Гїрси та Вітти. В Фївляндїї ширить Росія урядовий язык росїйський, а симчасом «мудрий Нїмець» підриває на Українї екзистенцію мїлїонів руского народу.

Н о в и н к и.

— Календар. В середу: гр.-кат. Юліана; рим.-кат. Йосифа К. В четвер: гр.-кат. Евзебія; рим.-кат. Фїльомени панни.

— П. Ол. Барвіньскїй виїхав на іспит зрїлостї в семинарїі учительській в Тернополи, де пробуде до 17. с. м.

Малий фейлетон.

3

БОГДАН ЛЕПКИЙ.

СТРІЧКИ.

На високий, на скилетій кручі
В нізний вечір їх сиділо двоє;
В неї очі як зірки дрімучі,
Уста в него від терпінь дріжучі,
В даль-далеку дивились обоє.

Перед ними море лиш і море,
Що не має кінця, ані краю,
Надтягають хмари наче гори,
Філа плече тихі розговори,
Бє об беріг, кручу підмпає.

Чим раз більше бовваніють хмари,
В хмарах мєв, жалбно кнгоче,
Бєзнастанні філа шє ударі,
Ломить кручу — а у них на тварі
Тихий смуток — в даль дивились очі

ПРОСЬБА.

(З Пушкіна).

О, коли правда, що в ночі,
Як мертва тиша сьвіт обвіє
І місяць з неба глядичи,
Осьвітить плити гробові,
О, коли правда, що тоді
Пустіють тихі могилі —
Лєдо! кличу тя що сили
І жду тебе — прийди, прийди!

Яви ся духу! І до мене
Приходь, як була в час розлуки,
Бїда, холодна і студєна,
З послєдної сїдами мукі,

Як страшний привид у ночі,
Далека зорі, звук легенький,
Як подув вітру тихесенький,
Як хоч, лишєнь — прийди, прийди!

Не кличу я тебе для того,
Щоб тим чином докорати
Убийникови щастя мого,
Ані длатого, щоб пізнати
Житє, яким живуть гроби,
Ані тому, що я страдаю —
Лиш, щоб сказати, що кохаю
Тебе одну — прийди, прийди!

Я вас жалую, яблуні, груші,
Вас березоньки білі, плачливі,
Що ростете на цвинтарі в глуші,
Гробів сторожі мовчаливі.

В час літного, горячого жару,
Вашє листє, тїнь-холод кидає,
Та ніхто з благодатного дару
Хїсна ні потїхи не має.

Ні женці, утомившись на ниві,
Не придуть в вашу тїнь спочивати,
Лиш гроби ту лягли мовчаливі,
Раз лягли і не хочуть вставати.

Ні сєрна, ані ваяць трусливий
Не прийде в вас приюту шукати,
Колі лютий, завзятий мисливий
Прожєне єго із власної хати.

Не прийде, бо єго гірш лякає,
Чим мисливого пєвца рушниця
Той спокій, що над вами дїтає
І той черв, що під вами гнїздить ся.

Я вас жалую яблуні, груші,
Вас березоньки білі, плачливі,

Що ростете на цвинтарі в глуші,
Гробів сторожі мовчаливі.
(1892).

ЦЬВІТОК.

(З Пушкіна).

На цьвіт сүхий і не пахучий,
Забутий в книжцї я гляджу,
І мрїї наче тїї тучі
Вкривають всю душу мою.

Де і якою цвив весною?
Коли він цвисти перестав?
Чєєю зірваний рукою?
І хто єго сюди поклав?

Пощо? Чи в незабудь розмови?
Чи в спомни прикрої розлуки?
Чи в пам'ять хвилі, коли в дїброжж
Ішли, побравши ся за руки?

Де вони жили, проживали,
І нині де вони живуть?
Чи може, може так зівали,
Як той листок, в сїй книжцї тут?

Раз каже гнїв:
Шкода тих слів,
І слїз шкода небоже,
Будеш скимів
І сїауулів,
А сєрцю не поможе.

Мєне возьми,
Гнївний ходи,
Забудеш тугу свою,
Тї не люби,
Лиш їдж, гризи,
Тодї будеш горю.

— РІК ЗАСНОВАННЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечєнь

„ДНІСТЕРЪ”

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручєне Всєх Духовєньству і всїм вірним Впрєосв. Митроп. і Преосв. Єп. Ординариєтам всїх трєх єпархїй, обезпєчає будинки, уряджєне домашнє, скот, господарскї знаряди, збіжє в зерні і солємі, сїно в єтогах і будинках против шкїд огневих.

Стан фондів гваранційних з днєм 31-го грудня 1899 вноєсїть:

Фонд резервовий	245.814	кор.	82	сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премїй	148.480	„	80	„	
„ спеціальна	1.684	„	80	„	
Фонд основний	72.000	„	—	„	
„ ємерїтальний	18.166	„	60	„	

Тарифи «Днїстра» дуже умїрковані, услївї обезпечєнь користї, а шкєди лїквідують ся безпрєволєжно. До кінця 1899 року вноєсли виплаченї шкєди 1,669.565 кор. 38 сот. Полїси «Днїстра» приймає Банк красвий і Каси ошадности у Львові, Коломиї, Самборі, Долині, Святині, Городєнцї, Терєбовлї і Залїццях при позичках гіпотєчних.

На житє можна обезпечитись через «Днїстеръ» в Товариствї взаїмних обезпечєнь в Краковї, котрє дає найкористнїшї услївї, прєдставляє своїми фондами найбільшү гваранцію і видає полїси і квїти в рускїм язїцї. Зголошеня о удїленє аєнций в окрєстностях, де нема близько аєнтив «Днїстра», приймає ся. «Днїстеръ» виплатив аєнтам по кєнець 1899 р. прєвїзї 216.714 корон.

Львїв, ринок ч 10. (дїм «Прєсвїтї»)

Інформациї і посєредництво до заклєчення ОБЕЗПЕЧЄНЬ ЖИТЕВЦІХ в найкористнїшїх комбїнаціях.

Помилки для членів Тов. взаїмн. обезп. і взаїмн. «Днїстеръ» на 5% і 10% додатку на копїє адм.

ПЛАШІВСКА
парова фабрика
дахївок і цєгол

Стоваришенє зарєєстр. з ограниченою порукою,

Бюро в Краковї, ул. св. Гєртруди ч. 8
поручає:

дахївки подвійні вальцовані — системи вїнербергскї
— барви червоної або чорної;
рурки дрєнові рїжної величини.

Доставу дахївок обїймає для вигоди П. Т. разом з критєм.

Цїнники і прїбки висїлає даром.

Упрашає о численнї замовленя

20—20

Заряд.

Артистичнє заведєнє ритовничє малярства шильдів. відливаня, таблиць, вирїб печаток кавчукових і великий вибїр кавчукових друкарєнь

Гєнрик Шашїра

Львїв, ул. Копєрник ч. 3 (побїч антики Вл. Мїколяша).

Виконує дуже краснє всїякі роботи, а іменнє: печатки кавчуковї і металєві для громад і урядів парохїяльних. Шильди мальованї на шклї, деревї, блєсї та полотнї. Всїякі лякерования, позолочуваня хрєств. Таблицї і шильди лянї з рїжних металїв, таблицї нагробнї і назви улиць, числа на доми.

Гравури на металю та дорогих камїнях, печатки, штанци, відзнаки, букви, монєграми, герби і гузики до упряжи та лїберїї. Марки печатковї, блячки шпунт. для броварїв. Нумєратори і стємплї на датум. Обцяги до плєсєб, шабльони. Краска до печаток та хемїчна краска до бїлизни.

Цїнники даром і франко.

Вєїлякї
КУПОНИ
вильосованї
цїннї паперї
виплачує без потручених провїзїї або коштїв
Контора вимїни
ц. к. упр. гал. акц.
БАНКУ
Гїпотєчного.